

Sygn. akt I ACa 671/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Sławomir Jamróg (spr.)
Sędziowie:	SSA Rafał Dzyr SSO (del.) Izabella Dyka
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Krzysztof Malinowski

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2021 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa A. F.

przeciwko Miastu N.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 24 stycznia 2019 r. sygn. akt I C 320/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że nadaje mu treść:

„I. zasądza od Miasta N. na rzecz A. F. kwotę 344.804 zł (trzysta czterdzieści cztery tysiące osiemset cztery złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 29 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo także w odniesieniu do odsetek za okres wcześniejszy;”

2. oddala apelację strony pozwanej w pozostałej części oraz apelację powódki w całości;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

SSO (del.) Izabella Dyka SSA Sławomir Jamróg SSA Rafał Dzyr

Sygn. akt I ACa 671/19

UZASADNIENIE

W pozwie, skierowanym przeciwko Miastu N. powódka A. F. domagała się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, żądając zapłaty na rzecz powódki będącej organem prowadzącym Przedszkole (...) w N., kwotę 780.406,72 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot składowych wskazanych w pozwie. Uzasadniając żądanie powódka wskazała m.in., że prowadzi Przedszkole (...) w N., które zarejestrowane zostało w ewidencji szkół i placówek niepublicznych, prowadzonej przez pozwanego. Powódka otrzymywała od pozwanej nieprawidłowo wyliczoną dotację na dofinansowanie bieżącej działalności oświatowej prowadzonej placówki. Powódka przedstawiła wyliczenie kwot należnych z powyższego tytułu w oparciu o art. 90 ust 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 za lata 2010-2012). Jej zdaniem różnica pomiędzy kwotą należnej dotacji, a przekazanymi powódce daje kwotę dochodzona pozwem.

Nakazem zapłaty z dnia 5 lutego 2018 roku, sygn. (...) Sąd Okręgowy w N. uwzględnił żądanie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o odrzucenie pozwu i wskazała, że brak jest odstawy faktycznej ani prawnej dochodzenia roszczenia przed sądem powszechnym. Na wypadek rozpoznania sprawy przez Sąd domagała się oddalenia powództwa. Jej zdaniem powódka nie wykazała, że wydatki, których dofinansowania dochodzi w ogóle poniosła. Nie wykazała także ilości dzieci uczestniczących do przedszkola w tamtym okresie. Tym samym nie jest to faktyczny koszt ponoszony przez powódkę. Dotacja jest podmiotowo-celowa i podlega rozliczeniu w zakresie jej wydatkowania. W innym wypadku podlega zwrotowi wobec niemożności rozliczenia się z niej. W uzasadnieniu pozwu znajduje się jedynie informacja o sposobie wyliczenia wysokości dotacji i o jej podstawie. Powódka nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie twierdzenia, że koszty zostały poniesione przez powódkę, które winny podlegać rozliczeniu w ramach udzielanych w latach 2010, 2011 i 2012 dotacji. Zdaniem strony pozwanej Sądy powszechne nadal ignorują fakt, że roszczenie dochodzone niniejszym pozwem dotyczy pieniędzy publicznych, nie prywatnych, które podlegają ścisłemu rozliczeniu zgodnie z ustawą z dnia 17.12.2004r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 20105r. nr 14.poz.114).

Dalej strona pozwana wskazała na błędy i nieścisłości w dokonanych przez powódkę wyliczeniach. Wywodziła, że w przedstawionym wyliczeniu za wskazany rok błędnie ustalono poziom wydatków stanowiących element podstawowy wyliczenia dotacji dla przedszkoli publicznych w rozdziale (...) Przedszkola. W ocenie strony pozwanej od sumy planowanych wydatków rozdziału (...) w kwocie 2.712.030,00 złotych należało odjąć kwotę 114.257,00 złotych stanowiącą dotację celową przekazaną gminie na zadania bieżące realizowane na podstawie porozumień (-zwroty) (par. 2310), kwotę 1.447.841,00 zł. (par. 2540) stanowiącą dotację przedmiotową z budżetu dla niepublicznej jednostki systemu oświaty oraz kwotę 118.639,00 zł. (par. 6050) stanowiącą wydatki inwestycyjne jednostek budżetowych. Po dokonaniu sumowania podstawa wyliczenia dotacji za 2010 rok rozdział (...) 1.031.293,00 zł. + 21.198,00 zł. (rozdział ...) +24.635,3 zł. (rozdział ...)wynosiła 1.077.126,35 zł., a po przeliczeniu liczby dzieci w przedszkolach publicznych kwota dotacji na dziecko w przedszkolu publicznym (2787) wynosiła 386,48 zł. miesięcznie.

Strona pozwana kwestionowała także faktyczną ilość dzieci, podnosząc iż powódka winna wykazać faktyczną liczbę dzieci uczęszczających do przedszkola.

Strona pozwana zarzuciła wreszcie, że dochodzenie wyrównania dotacji za lata 2010,2011 i 2012 w takiej dużej kwocie narusza zasady współzycia społecznego z art. 5 kodeksu cywilnego. Pozwana podała, że powódka przez kilka lat podpisywała z miastem umowę dzierżawy budynku, w którym znajdowało się przedszkole. Przez wiele lat miała bardzo niski czynsz na bardzo preferencyjnych warunkach w latach za które dochodzi zwrotu niewypłaconej dotacji. Od 2015 r. zmieniono zasady i obecne osoby prowadzące przedszkola na tych samych obiektach, w których prowadziła powódka płacą kilkunastokrotnie większy czynsz - jest to rynkowa wysokość czynszu. (sprzeciw k. 129-138). Pozwana powołała się nadto na art. 51 ust.1 i 2 ustawy z dnia 27.08.2009r. o finansach publicznych w zw. z art. 90 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty oraz art. 80 ustawy z dnia 27 października 2017r. (Dz.U. z 2017. Poz. 2203) w zw. z art. 91 tejże ustawy. Zdaniem pozwanej nieprawidłowo też przyjęto legitymacje bierną w sytuacji określenia jako pozwanego Miasta N., a prawidłowa strona winna być Gmina Miasto N.. Pozwana podniosła też zarzut przedawnienia roszczenia głównego i odsetek (art. 118 kc).

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2019 roku Sygn. akt I C 320/18 Sąd Okręgowy w Nowym Sączu zasądził od strony pozwanej Miasta N. na rzecz powódki A. F. kwotę 344.804 zł z ustawowymi odsetkami i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku: - od kwoty 100.911 zł) – od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty; - od kwoty 142.917 zł -od 01 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty; - od kwoty 100.976 zł od dnia 01 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty (pkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II), zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.417 zł tytułem zwrotu części kosztów postępowania (pkt III), zasądził od strony pozwanej Miasta N. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Nowym Sączu kwotę 12.241 zł tytułem części opłaty od zasądzonego roszczenia od uiszczenia której powódka była zwolniona (pkt IV) i nakazał ściągnąć z roszczenia zasądzonego w punkcie I wyroku na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Nowym Sączu kwotę 21.780 zł tytułem kosztów obciążających powódkę (pkt V).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił następujący stan faktyczny:

Powódka od dnia 1 września 2005 roku prowadziła niepubliczne przedszkole, wpisane do ewidencji szkół i placówek niepublicznych prowadzonej przez gminę – miasto – N. oraz na podstawie art. 90 ust 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty i otrzymywała od pozwanego dotację na dofinansowanie bieżącej działalności oświatowej prowadzonej placówki.

Uchwałą nr Nr(...) Rada Miasta N. uchwaliła budżet dla na rok 2011. Ostatni plan wydatków budżetu został określony w sprawozdaniu z wykonania budżetu (...). Plan ten obejmował:

- dział (...), rozdział (...) kwota 3.226.992,00 zł z czego 140.000,00 zł oraz 1.353.843,00 zł na dotacje oraz 310.000,00 zł na wydatki majątkowe oraz 230.000 zł wydatków dokonanych z rachunków dochodów własnych przedszkoli tj. łącznie 1.653.149,00 zł.

- dział (...), rozdział (...) kwota 519.800,00 zł.

- dział (...), rozdział (...) kwota 137.034,00 zł

- dział (...), rozdział (...) kwota 309.588,00 zł

- dział (...), rozdział (...) kwota 248.524,00 zł,

W piśmie z dnia 2 czerwca 2017 roku znak (...) Miasto N. poinformowało, że zaplanowane na 2011r. na prowadzone przedszkola wydatki dotyczące działu (...), rozdział 80148 wynosiły 232.190 zł.

Uchwałą nr (...) Rada Miasta N. uchwaliła budżet dla na rok 2012. Ostatni plan wydatków budżetu widnieje w sprawozdaniu z wykonania budżetu (...). Zgodnie ze sprawozdaniem (...) z wykonania planu wydatków budżetowych plan wydatków związanych z prowadzeniem przedszkola zakładał:

• dział (...), rozdział (...) kwota 4.051.938,00 zł z czego 103.291,00 oraz 2.238.581,00 na dotacje a także 246.000,00 zł wydatków dokonanych z rachunku dochodów własnych przedszkoli tj. łącznie 1.956.066,00 zł.

• dział (...), rozdział (...) kwota 566.450,00 zł.

• dział (...), rozdział (...) kwota 142.195,00 zł

• dział (...), rozdział (...) kwota 341.371,00 zł

• dział (...), rozdział (...) kwota 628.356,00 zł,

W piśmie z dnia 2 czerwca 2017 roku znak (...) Miasto N. poinformowało o następujących kwotach zaplanowanych na prowadzone przedszkola:

- za rok 2011 - rozdział (...) kwota 232.190,00 zł;

- za rok 2012 :

- dział (...), rozdział (...) kwota 27.746,00 zł.
- dział (...), rozdział (...) kwota 16.441,00 zł
- dział (...), rozdział (...) kwota 339.705,00 zł

W piśmie z dnia 15 września 2009 r. powódka wystąpiła z wnioskiem do Gminy (...) o udzielenie dotacji na rok 2010 r. Powódka wskazała, że planuje przyjąć do przedszkola 120 dzieci.

W piśmie z dnia 20 września 2010 r. powódka wystąpiła z wnioskiem do Gminy (...) o udzielenie dotacji na rok 2011 r. Powódka wskazała, że planuje przyjąć do przedszkola 120 dzieci.

W piśmie z dnia 19 września 2011 r. powódka wystąpiła z wnioskiem do Gminy (...) o udzielenie dotacji na rok 2012 r. Powódka wskazała, że planuje przyjąć do przedszkola 121 dzieci.

W 2010 roku w przedszkolu prowadzonym przez powódkę w przeliczeniu na rok było 1453, w 2011 r. 1451 dzieci a w 2012 r. 1434 dzieci.

Strona pozwana tytułem dotacji za rok 2010 r. przelała na konto powódki łącznie kwotę 382 326, 12 zł, za rok 2011 kwotę 404 981, 01 zł, a za rok 2012 – kwotę 501 801 zł.

Pismem z dnia 20 grudnia 2017 r. powódka wezwała stronę pozwaną o zapłatę kwoty 292.619,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty, kwoty 285.833,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty, kwoty 201.953,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty z tytułu niewypłaconej dotacji oświatowej dla Przedszkola (...) w N. za lata 2010 -2012.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił, że powódka na podstawie umowy najmu z dnia 15 lipca 2005 r. dzierżawiła od strony pozwanej budynek, w którym prowadziła przedszkole płacąc czynsz w wysokości 1 926 zł netto. Zgodnie z aneksem do tej umowy z 31 sierpnia 2010 r. wysokość tego czynszu ustalono na kwotę 2 129 zł netto. Na podstawie umowy dzierżawy z 23 sierpnia 2011 r. wysokość czynszu dzierżawnego ustalono na kwotę 2 185 zł netto. Umową dzierżawy z 20 sierpnia 2012 r. wysokość czynszu dzierżawnego ustalono na kwotę 2 452 zł.

Od 2015 roku strona pozwana zmieniła zasady zapłaty czynszu. Nowy podmiot, dzierżawiący budynek zajmowany dotychczas przez powódkę, na podstawie umowy dzierżawy z 26 czerwca 2015 roku został zobowiązany do zapłaty czynszu w wysokości 12 000 zł.

Przy tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne.

Przyjmując dopuszczalność drogi sądowej Sąd pierwszej instancji odwołał się do poglądów wyrażonych w orzecznictwie, w tym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2007 r. (IV CSK 312/06, Lex nr 277299), zgodnie z którym art. 90 ustawy z 1991 r. o systemie oświaty kreuje pomiędzy Skarbem Państwa lub jednostką samorządu terytorialnego, właściwymi do wypłaty dotacji, a osobami prowadzącymi szkoły lub placówki niepubliczne, uprawnionymi do żądania ich otrzymania, stosunek prawny odpowiadający cechom zobowiązania w rozumieniu art. 353 § 1 k.c. Skoro zaś w przepisach ustawy nie przewidziano szczególnego trybu dochodzenia tego rodzaju roszczeń na drodze postępowania administracyjnego, uprawniony może poszukiwać ochrony prawnej tylko przed sądem powszechnym w postępowaniu cywilnym.

Odnosząc się do istoty sprawy Sąd Okręgowy przywołał treść art. 90 ust. 2b i 2c ustawy oświatowej i wskazał, że wykładnia gramatyczna przepisu prowadzi do przekonania, że jedyną sytuacją, w której gmina może nie przyznać

dotacji jest niezachowanie przez osobę prowadzącą przedszkole wymienionego w nim terminu i niezłożenie informacji o planowanej liczbie uczniów. Bezspornym natomiast pozostaje, że powódka wymagane informacje podała, co zresztą skutkowało wypłaceniem jej dotacji, jednak w wysokości niższej aniżeli jej należne.

Określając wysokość należnej dotacji Sąd Okręgowy dokonał weryfikacji wyliczenia przedstawionego przez powódkę jedynie w odniesieniu do dotacji za 2010 roku albowiem w ocenie Sądu powódka w sposób nieuzasadniony przyjęła w tym przypadku za podstawę swych wyliczeń wysokość wydatków wskazanych za rok 2011 rok. Sąd nie uwzględnił więc kwoty 232 190 zł. Sąd pierwszej instancji przedstawił wyliczenie za 2010r., a w odniesieniu do lat pozostałych oparł się na wyliczeniu przedstawionym przez powódkę, z których wynikało, że różnica pomiędzy kwotą należnej dotacji, a przekazaną powódce kwotą dotacji wnosili za 2010r.: 201 823, 47 zł , za 2011 r. :285 833, 86 zł, a za rok 2012 201 953, 15 zł. Łącznie więc dało to kwotę 689 610, 48zł.

Za zasadny jednak Sąd pierwszej instancji uznał, podniesiony przez stronę pozwaną, zarzut naruszenia art. 5 kc. Zdaniem Sądu powódka dochodząc roszczenia w pełnej wysokości nadużywa prawa. Sąd zwrócił uwagę, że dotacja przyznawana w oparciu o art. 90 ustawy z 1991 r. o systemie oświaty ma służyć celom ściśle w tym przepisie określonym. Pozwana prowadząc przedszkole korzystała z budynku pozwanej na bardzo atrakcyjnych finansowo warunkach . Wysokość czynszu przez nią płaconego była symboliczna w stosunku do czynszu, jaki obecnie jest pobierany za przedmiotową dzierżawę. Skoro powódka obecnie nie prowadzi już placówki przedszkolnej domaganie się przez nią dopłaty do dotacji nadużywa prawa. Skutkowało to zasądzeniem połowy dochodzonej kwoty tj 344.804zł z odsetkami od wyrównania dotacji za każdy rok od dnia 1 stycznia roku następnego.

Za niezasadny Sąd Okręgowy uznał zarzut przedawnienia. Odwołując się do poglądów orzecznictwa Sąd Okręgowy wskazał, że świadczenie w postaci dotacji dla niepublicznych przedszkoli jest świadczeniem jednorazowym. Sformułowanie „wydatki bieżące” oznacza, że chodzi o wydatki w publicznym przedszkolu w danym roku, w którym wypłacana jest dotacja. Podstawę ich obliczenia stanowią dane dotyczące tego właśnie roku. Zastosowanie ma więc 10-letni termin przedawnienia przewidziany w art. 118 kc w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia pozwu.

Mając na uwadze powyższe Sąd pierwszej instancji zasądził na rzecz powódki ostatecznie kwotę 344 804 zł.

Apelację od tego wyroku wniosły obie strony.

Powódka w swej apelacji zaskarżyła orzeczenie w części oddalającej powództwo co do kwoty 435.603zł oraz w punkcie V, zarzucając:

I. naruszenie prawa materialnego a to:

1. naruszenie art. 5 kc poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznani, iż w przedmiotowej sprawie ma miejsce nadużycie prawa podmiotowego przez powódkę w postaci żądania wypłaty dotacji w prawidłowej wysokości, w sytuacji gdy wypłacona jej dotacja była zaniżana i przyznana w nieprawidłowej wysokości, co spowodowało częściowe oddalenie powództwa ;

2. naruszenie art. 5 kc w zw. z art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty (Dz. U. z 2015 r. poz. 2156) poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż w przedmiotowej sprawie ma miejsce nadużycie prawa podmiotowego przez Powódkę w postaci żądania wypłaty dotacji w prawidłowej wysokości w sytuacji możliwości korzystania z lokalu gminy na preferencyjnych warunkach, co spowodowało oddalenie powództwa części w części;

3. naruszenie art. 5 kc w zw. z art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty (Dz. U. z 2015 r. poz. 2156) poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż w przedmiotowej sprawie ma miejsce nadużycie prawa podmiotowego przez Powódkę w postaci żądania wypłaty dotacji w prawidłowej wysokości w sytuacji, gdy powódka już nie prowadzi działalności w postaci przedszkola niepublicznego a dotacja była wypłacona w nieprawidłowej wysokości, co spowodowało zasądzenie tylko części należnego roszczenia.

II. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, a

to:

1. naruszenie art. 233 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez dowolną i nie wszechstronną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wyrażającą się w wskazaniu w wyroku przez Sąd I instancji, iż powódka wynajmowała lokal od gminy na preferencyjnych warunkach finansowych, w sytuacji gdy powódka ponosiła wszystkie ciężary związane z funkcjonowaniem

lokalu oraz ponosiła koszty podatku od nieruchomości, bieżących napraw oraz w sytuacji gdy wynajem lokalu nie ma znaczenia w kontekście dochodzonego roszczenia, co spowodowała przyjęcie iż dochodzone roszczenie nie powinno zostać wypłacone jej w pełnej wysokości.

2. naruszenie art. 233 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez dowolną i nie wszechstronną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wyrażającą się w wskazaniu w wyroku przez Sąd I instancji, iż powódka przyjęła do obliczenia dotacji dane z roku 2011 przy obliczaniu dotacji za rok 2010, z rozdziału (...) w sytuacji, gdy były to jedyne jej dostępne dane co w konsekwencji spowodowało nieuzasadnione zasądzenie w wyroku zmniejszonej należnej jej dotacji w roku 2010.

3. naruszenie art. 328 § 2 kpc poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie uzasadnienie podstawy prawnej zasądzenia roszczenia w części.

Powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II i V poprzez zasądzenie od pozwanej Miasta N. na rzecz A. F. dodatkowo kwoty 435603 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 21.780,00 zł tytułem kosztów sądowych na rzecz powódki (w treści apelacji zawarto oczywistą omyłkę w postaci wskazania Skarbu Państwa) a także wniosła o zasądzenie od Miasta N. na rzecz A. F. zwrotu kosztów postępowania za II instancję.

Ewentualnie powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania.

Strona pozwana zaskarżyła wyrok w punkcie I i III-V oraz zarzuciła:

1. naruszenie art. 199 § kpc., tj. niedopuszczalności drogi sądowej,

2) naruszenie przepisów prawa procesowego a to:

- art. 233 §1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie opisanym w uzasadnieniu apelacji,

- art. 232 w związku z art. 278 kpc poprzez niezastosowanie tych przepisów, pomimo, iż stan faktyczny sprawy tego wymagał i zaniechanie ustalenia, iż na powódce ciąży zgodnie z art. 232 kpc obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne poprzez złożenie wniosku o powołanie dowodu z opinii biegłego z zakresu finansów jednostek samorządu terytorialnego lub audytora na okoliczność potwierdzenia prawidłowości wyliczenia kwot dotacji, w tym ustalenia czy powódka uzyskała inne środki finansowe na pokrycie wydatków, których dochodzi w niniejszym postępowaniu,

- art. 328 § 2 kpc poprzez brak wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku i pominięcie norm aktów prawa miejscowego (uchwał budżetowych) oraz brak wyjaśnienia nieuwzględnienia zarzutu. przedawnienia w zakresie odsetek podlegających przedawnieniu w terminie trzyletnim,

3) naruszenie przepisów prawa materialnego a to:

a) art. 481 i art. 118 kc poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż termin przedawnienia odsetek wynosi dziesięć zamiast trzy lata oraz niewłaściwe zastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy i określenie terminu przedawnienia odsetek od zaległej kwoty dotacji na dziesięć zamiast trzy lata,

b) naruszenie art. 5 kc przez zastosowanie zasad współżycia społecznego tylko co do części dochodzonego pozwem roszczenia, a nie co do całości,

c) naruszenie art. 118 kc w zakresie przedawnienia roszczenia głównego i odsetek dochodzonych pozwem.

Strona pozwana wniosła o uchylenie wyroku i odrzucenie pozwu, ewentualnie o zmianę orzeczenia w zaskarżonej części i oddalenie powództwa, oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 18 marca 2019r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu odrzucił w oparciu o art. 370 kpc apelację strony pozwanej (k.263), uznając że środek odwoławczy wniesiono po upływie terminu.

Zażalenie na to postanowienie wniosła strona pozwana, zaskarżając postanowienie o odrzuceniu apelacji w całości i zarzucając naruszenie art. 370 k.p.c. poprzez odrzucenie apelacji bez rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu do jej wniesienia.

W dniu 3 czerwca 2019r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu przywrócił pozwanej termin do wniesienia apelacji.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanej i o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając środki odwoławcze Sąd Apelacyjny uznał zażalenie pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 3 czerwca 2019r. za uzasadnione.

Niewątpliwie apelacja strony pozwanej wniesiona w dniu 8 marca 2019r. (k.262 została złożona z przekroczeniem terminu o jakim mowa w art. 369§1 k.p.c. Odrzucenie apelacji byłoby jednak prawidłowe, gdyby pełnomocnik pozwanej złożył ten spóźniony środek odwoławczy z pominięciem wniosku o przywrócenie terminu (por. uchwałę Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 31 maja 2000 r. III ZP 1/00 OSNC 2001/1/1). W tym jednak wypadku pełnomocnik złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji, jednocześnie dopełniając zgodnie z obowiązkiem określonym w art. 169§3 kpc czynności procesowej. W takim wypadku odrzucenie środka odwoławczego bez rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu nie było prawidłowe. Odrzucenie apelacji ponadto nastąpiło w sytuacji, gdy postanowieniem z dnia 3 czerwca 2019r. Sąd Okręgowy przywrócił pozwanej termin do wniesienia apelacji, jednak z pominięciem skutków wcześniej wydanego postanowienia o odrzuceniu apelacji i to dodatkowo w sytuacji, gdy apelacja ponownie nie została złożona.

Z tych względów w uwzględnieniu zażalenia, Sąd Apelacyjny uznając prawidłowość przywrócenia terminu (w aspekcie zaświadczenia o niezdolności do pracy pełnomocnika w okresie 4 marca-8 marca 2019r. k.262), uchylił w oparciu o art. 386§1 kpc w zw. z art. 397§3 kpc postanowienie z dnia 18 marca 2019r., co otworzyło dopuszczalność rozpoznania apelacji pozwanej.

Pozwana niezasadnie podnosi zarzut naruszenia art. 199 kpc.

Z dniem 1 stycznia 2017 r. wszedł w życie art. 80 ust. 11 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty. Zmianę tę wprowadzono ustawą z dnia 23 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 1010 ze zm.), która w art. 27 ust. 1 stanowi, iż „do czynności podejmowanych w związku z udzielaniem dotacji, o których mowa w art. 80 i art. 90 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, na rok 2017 stosuje się przepisy art. 3 pkt 26-33, art. 78a-78e, art. 79a, art. 80, art. 89b-89d i art. 90 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą”. Powyższe oznacza, iż ustawodawca wprost przewidział zastosowanie trybu administracyjnego ale do dotacji za rok 2017, lecz nie uczynił tego za lata wcześniejsze. Taki też wniosek wypływa z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2017 r., IV CSK 212/16 LEX nr 2435252. Do spraw

mających za przedmiot zapłatę dotacji- tak jak w niniejszej sprawie za rok 2010- 2012, w których powództwo wniesiono po 31 grudnia 2016 r., należy więc stosować przepisy pozwalające na prowadzenie sprawy w trybie pozwu cywilnego przed sądem powszechnym (zob. także postanowienie tut. Sądu z 26 września 2019 r., sygn. I ACz 1086/19 i wyrok z 10 stycznia 2018 r., sygn. I ACa 783/17, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2017 r. II CSK 773/16 LEX nr 2417586 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2019 r. IV CSK 490/18 LEX nr 2679015).

Nie było więc podstaw do przyjęcia, że powołana wyżej zmiana stanu prawnego skutkująca wyłączeniem dopuszczalności drogi sądowej z dniem 1 stycznia 2017 r., dotyczy także trybu dochodzenia roszczeń w związku dotacjami oświatowymi za lata wcześniejsze, szczególnie iż w wymienionej ustawie zmieniającej nie zawarto jakiegokolwiek uregulowania, które wprost wprowadzałoby tryb administracyjny dochodzenia dotacji za lata sprzed jej wejścia w życie, ingerując w ten sposób w ukształtowane pod rządami poprzednich przepisów uprawnienia do dochodzenia tych roszczeń na drodze sądowej. Okoliczność, że obecnie zarówno samo przyznanie dotacji, jak i jej obliczenie i wypłacenie (przekazanie) stanowią czynności z zakresu administracji publicznej, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, nie upoważnia do przyjęcia tożsamego takiego rozwiązania w sporach dotyczących dotacji za okres sprzed 2017 r. Podobne stanowisko zajął także Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt I ACz 796/18, jak również w postanowieniu z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt. I ACz 407/18(publ. portal orzecznictwa). W okresie którego dotyczy przekazanie dotacji nie istniał przepis kompetencyjny przesądzający o właściwości organu administracji lub sądu administracyjnego.

Jakkolwiek nowelizacja dotyczyła także kwestii procedury dochodzenia roszczeń, to jednak normy kolizyjne wyraźnie ograniczyły stosowanie nowej regulacji do dotacji późniejszych, a w takiej sytuacji uprawniony może poszukiwać ochrony prawnej tylko przed sądem powszechnym w postępowaniu cywilnym. Brak nadto logicznych podstaw do takiej wykładni prawa, by jednorodnjowe roszczenia powstałe w tym samym czasie (i stanie prawnym) były rozpoznawane w różnych trybach - sądowym albo administracyjnym - w zależności od daty zainicjowania postępowania przez podmiot uprawniony z tytułu dotacji.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni więc podziela argumentację wyrażoną w uzasadnieniach powołanych wyżej orzeczeń wskazując, że wzmocnieniem tej argumentacji jest także przepis art. 91ust. 2 ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych (Dz.U.2017.2203) określający, że do wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 stycznia 2018r. postępowań w przedmiocie ustalenia wysokości lub przekazania dotacji na lata wcześniejsze stosuje się przepisy dotychczasowe. Wskazuje to na wolę ustawodawcy całościowego uregulowania trybu dochodzenia i ustalenia dotacji według dotychczasowych przepisów, szczególnie jeżeli roszczenie zgłoszono- tak jak w tym przypadku- przed dniem 1 stycznia 2018r. (k.112). Także za powyższym przemawia domniemanie drogi procesu cywilnego.

Nie podziela Sąd drugiej instancji zarzutu naruszenia art. 233§1 k.p.c.

Ustalenie dotacji dla niepublicznych przedszkoli prowadzonych na terenie Gminy Miejskiej (...) w okresie objętym pozwem następowało w oparciu o przepis art. 90 ust. 2 lit. B ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty według tj Dz.U.2004.256.2572 ze zm. Dz.U.2007.80.542)) oraz w oparciu o uchwałę Nr (...) Rady Miasta N. z dnia 17 sierpnia 2009 r. w sprawie trybu udzielenia i rozliczenia dotacji do przedszkoli i szkół zakładanych i prowadzonych na terenie Miasta N. przez inne podmioty niż jednostki samorządu terytorialnego i ministrowie. (Dz.Urz. Woj. (...). 2009.618.4637 ze zm.). Zgodnie z tą uchwałą (§2 ust. 1 pkt 3 litera c) w przypadku dotacji dla przedszkola niepublicznego - podstawą wyliczenia stanowią wydatki bieżące na jednego ucznia ustalone w budżecie Miasta N. ponoszone na działające na obszarze Miasta N. przedszkola publiczne, z tym, że dla ucznia niepełnosprawnego podstawą obliczenia dotacji jest kwota przewidziana dla ucznia niepełnosprawnego przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymanej przez Miasto. W §3 ust. 1 pkt 3 tej uchwały wskazano, że na ucznia (innego niż uczeń niepełnosprawny), uczęszczającego do przedszkola niepublicznego stawka dotacji wynosi 75 procent, który to ułamek w celu ustalenia dotacji należy na ucznia przemnożyć przez właściwą podstawę obliczenia dotacji określoną w art. 90 ust. 2b Ustawy i § 2 ust. 1 pkt 3 lit. c uchwały.

Uchwała budżetowa Rady Miasta N. nr Nr (...) z dnia 4 stycznia 2010 r. ((...).2010.227.1503) w §12 zakładała możliwość modyfikacji planu. Powódka powołując się na nieprawidłowe wyliczenie w tym zakresie za 2010r. pomija, że Sąd Okręgowy brał pod uwagę sprawozdanie (...)z wykonania planu wydatków budżetowych Gminy na 2010r., które określało ostatni plan wydatków związanych z prowadzeniem przedszkoli na poziomie 1.493.961 zł. W ramach ogólnej kwoty planowanych wydatków oświatowych na przedszkola w 2010r. tj 2.712.030 zł (dział (...), rozdział (...) paragraf 102885 k. 83) zawarte bowiem były tamże także: kwoty dotacji celowej przekazanej na podstawie porozumień tj 114.257 zł (paragraf 2310) , dotacji przedmiotowej na placówki niepubliczne tj 985.173 zł (paragraf 2510) oraz 116.839 zł na wydatki inwestycyjne (paragraf 6050). Kwoty te należało więc odliczyć, gdyż nie były to wydatki bieżące na przedszkola o jakich mowa w art. 90 ust. 2 ustawy o systemie oświaty. W wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 r. (IV CSK 696/12, nie publ.) i z dnia 23 marca 2017 r., (I CSK 348/16, nie publ.) – wyjaśniono, że miarodajne dla obliczenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych są wydatki bieżące a więc inne dotacje , w tym nieinwestycyjne nie powinny być brane pod uwagę. Zasadnie więc Sąd Okręgowy przyjął za podstawę wyliczenia za 2010r. kwotę 1.493.961 zł Uzupelniająco tylko Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że wskazane przez Sąd Okręgowy kwoty z działu (...), rozdział (...) dotyczyły wydatków administracyjnych na szkoły, rozdział (...) dotyczył wydatków na doksztalcanie nauczycieli. Powódka nie wykazała by kwota z tej pozycji obejmowała planowane wydatki na odkształcanie kadry przedszkolnej, natomiast rozdział (...) dotyczył pozostałej działalności oświatowo-wychowawczej. Rozdziały te więc dotyczyły innych wydatków oświatowych, co wynika z załączników nr 2 i nr 12 do ustawy budżetowej na 2010r. Wbrew więc stanowisku powódki nie są to wydatki bieżące związane z prowadzeniem i utrzymaniem przedszkoli publicznych lecz dotacje na całą działalność oświatową pozwanej, Nie było więc potrzeby odwoływania się do danych z 2011r., w tym wskazanych w piśmie Burmistrza a z dnia 2 czerwca 2017r. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że nie wykazano kiedy ostateczny plan został wprowadzony w trakcie roku budżetowego, co mogło mieć znaczenie dla wysokości pierwotnych dotacji w kolejnych miesiącach danego roku (§7 Uchwały Nr (...)). Biorąc jednak pod uwagę, że powódka dochodziła wyrównania dotacji i uwzględniając wskazany niżej sposób rozstrzygnięcia , bezprzedmiotowe było badanie kiedy doszło do zmiany planu wydatków Gminy (...)Dodatkowo strona pozwana nie kwestionuje w apelacji wysokości dotacji wyliczonej na jednego ucznia lecz jedynie kwestionuje liczbę uczniów i fakt poniesienia wydatków przez powódkę. Trudno zaś zarzucić Sądowi Okręgowemu brał logiki w sytuacji, gdy Sąd pierwszej instancji oparł się na liczbie uczniów wskazanych w załącznikach wniosku o wypłatę dotacji, które stanowiły podstawę wypłat dotacji przez samą pozwaną. Zgodnie z powołaną uchwałą w sprawie trybu udzielenia i rozliczenia dotacji do przedszkoli i szkół zakładanych i prowadzonych na terenie Miasta N. przez inne podmioty niż jednostki samorządu terytorialnego i ministrowie, podstawą wypłaty dotacji jest przedstawianie organowi dotującemu przez osobę prowadzącą przedszkole informacji o ilości uczniów oraz o aktualności prawa do otrzymywania dotacji, składanej do dnia 15 każdego miesiąca, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu otrzymania pierwszej raty - według wzoru jak załącznik Nr 2 do uchwały. Zgodnie z §11 uchwały dotującemu przysługuje prawo kontroli pod względem legalności i celowości oraz rzetelności wykorzystania przekazywanych dotacji. W ramach tych czynności dotujący mógł dokonać w szczególności: kontroli zgodność ze stanem faktycznym przekazywanych informacji określonych we wniosku o udzielenie dotacji. Takie działania miały upoważnienie w ustawie o systemie oświaty. Wskazano tamże, że osoby upoważnione do przeprowadzenia kontroli przez organy, o których mowa w ust. 3e, mają prawo wstępu do szkół i placówek oraz wglądu do prowadzonej przez nie dokumentacji organizacyjnej, finansowej i dokumentacji przebiegu nauczania. Jeżeli pozwana nie skorzystała z tych uprawnień , trudno przyjąć by obecnie mogła zakwestionować liczbę uczniów, w sytuacji gdy przez cały czas prowadzenia placówki przez powódkę nie kwestionowała wniosków składanych przez A. F.. Dane zaś o ilości uczniów były istotne niezależnie od podstaw wyliczenia dotacji. W tym kontekście nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 278 kpc, skoro nie wiadomo jakie okoliczności miałyby być wyjaśniane przez pryzmat wiadomości specjalnych.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny uznał za własne ustalenia Sadu Okręgowego.

Sąd drugiej instancji zwraca uwagę, że przepis art. 90 ust. 2 b w brzmieniu wynikającym z ustawy z dnia 11 kwietnia 2007 r.o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U.2007r. Nr 80 poz.542) wskazywał, że dotacje dla niepublicznych przedszkoli przysługiwały na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 75 % ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych

w przeliczeniu na jednego ucznia, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez jednostkę samorządu terytorialnego - pod warunkiem, że osoba prowadząca niepubliczne przedszkole podała organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji. Powódka spełniła ten wymóg. Z przepisu art. 236 ust. 2 ustawy o finansach publicznych wynikał podział wydatków na bieżące i majątkowe. Wydatki majątkowe obejmują przede wszystkim wydatki inwestycyjne, słusznie więc Sąd Okręgowy odliczył tego typu wydatki za 2010r (w odniesieniu do pozostałych lat pozwana w sprzeciwie nie kwestionowała podstaw wyliczenia dotacji na jedną osobę).

Sąd Apelacyjny nie kwestionuje stanowiska, że finansowanie wydatków ze środków publicznych podlega ograniczeniom. Ustawa o systemie oświaty wskazywała w art. 90 ust. 3 d, że dotacje, mogły być przeznaczone na dofinansowanie realizacji zadań szkoły lub placówki w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej. Dotacje mogły być wykorzystane wyłącznie na pokrycie wydatków bieżących szkoły lub placówki przedszkolnej. Rzeczą jednak pozwanej jako podmiotu kontrolującego było wykazanie, że dotacja została zużyta na inny cel. Ustawa o systemie oświaty upoważniała organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego do określania trybu rozliczania dotacji dla przedszkoli niepublicznych, oraz trybu i zakres kontroli prawidłowości ich wykorzystywania, uwzględniając w szczególności podstawę obliczania dotacji, oraz termin i sposób rozliczenia dotacji (art. 90 ust. 4). Uchwała Rady Miasta N. Nr (...) z dnia 17 sierpnia 2009r. pozwalała więc na zweryfikowanie danych przedstawianych przez powódkę, lecz wiązało się to z aktywnością strony pozwanej, która powinna była zweryfikować prawidłowość danych określonych we wniosku, dokonać kontroli, zebrać dowody i sporządzić protokół. Trudno przyjąć by to powódka po wielu latach miała przedkładać dokumenty, tym bardziej, że upłynął już okres przechowywania dokumentów dla celów podatkowych. Trzeba podkreślić, że byłaby to podstawa do ewentualnego zwrotu dotacji, stąd na powódce ciążył jedynie ciężar wykazania okoliczności istotnych dla wypłaty dotacji, jeżeli zaś istniały podstawy do ewentualnego zwrotu dotacji, to okoliczności w tym przedmiocie powinna wykazać pozwana. Wszak mniejsza liczba dzieci w przedszkolu wpływała na wielkość obowiązek zwrotu dotacji niezależnie od podstaw jej wyliczenia. Sąd pierwszej instancji prawidłowo więc rozłożył ciężar dowodu. Brak jest więc podstaw do zakwestionowania dokonanego przez Sąd Okręgowy wyliczenia różnicy pomiędzy dotacją uzyskaną, a otrzymaną we wskazanych wyżej latach.

Sąd Apelacyjny nie podziela podniesionego przez powódkę zarzutu naruszenia art. 5 kc. Prawidłowe jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, że stanowi nadużycie prawa dochodzenie pełnej wysokości dotacji w sytuacji płacenia symbolicznego czynszu za lokal wykorzystywany na prowadzenie przedszkola. Dotacja przeznaczana jest pokrycie wydatków bieżących placówki związanych z realizacją zadań szkoły lub placówki w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej. Wydatki poniesione na wynajęcie (wydzierżawienie) lokalu, w którym prowadzone jest przedszkole, jest również wydatkiem bieżącym poniesionym na cele działalności przedszkola związane z realizacją tych celów (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 21 lutego 2018 r. I SA/Łd 1064/17 LEX nr 2460006). W przypadku więc pobierania bardzo niskiego czynszu, różnica pomiędzy realną a faktycznie opłacaną z tego tytułu kwotą była dodatkową formą wsparcia bieżącej działalności przedszkolnej powódki. Ma to szczególne znaczenie w niniejszej sprawie skoro jak wynika z przyznania na etapie apelacji tej okoliczności beneficjentką takiej formy wsparcia ze strony pozwanej była tylko powódka. Obniżenie czynszu najmu nie było więc w tym przypadku formą powszechnego wsparcia działalności oświatowej, lecz było to jedynie wsparcie dokonane na rzecz powódki na podstawie umowy. Powódka zaś nie podnosiła żadnych okoliczności wskazujących, że gmina nie mogła uzyskać także przed 2015r. czynszu na poziomie jaki uzyskała po zakończeniu działalności przedszkolnej powódki. Oznacza to, że powódka uzyskiwała w każdym miesiącu dodatkową korzyść od pozwanej na poziomie ok. 10.000zł Za 3 lata daje to kwotę 360.000 zł a więc wyższą niż kwota, o jaką Sąd Okręgowy obniżył, z uwagi na skuteczność zarzutu nadużycia prawa, wyrównanie dotacji. Sprzeczne jest z zasadami współżycia społecznego domaganie się uzupełnienia dotacji w części w jakiej odpowiada to wartości dodatkowej korzyści wynikającej z faktu, że powódka korzystała z możliwości prowadzenia przedszkola w lokalu gminnym (a więc w lokalu cudzym) za czynsz, który zupełnie nie odpowiadał stawkom rynkowym. Bonus wynikający z symbolicznej stawki czynszowej spełniał tę samą rolę co uzupełnienie dotacji.

Częściowo natomiast zasadny jest podniesiony przez pozwaną zarzut naruszenia art. 118 kc, co jednak nie dotyczy należności głównej. Roszczenie o wyrównanie dotacji ma charakter jednorazowy. Zastosowanie miał tu dziesięcioletni termin przedawnienia z art. 118 kc, w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104). Pozew wniesiono w dniu 29 grudnia 2017r., stąd nie mogło dojść do daty wniesienia pozwu, do przedawnienia roszczenia głównego. Należy jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z uchwałą Nr (...)dotacja jest przekazywana ratalnie w ciągu roku. Zmiana planu pomniejszała lub powiększała raty dotacji na kolejne miesiące danego roku, natomiast ostatecznie ustalona kwota zobowiązania Miasta N. z tytułu wyrównania dotacji należnej za rok budżetowy przekazywana jest na rachunek bankowy przedszkola lub szkoły do ostatniego dnia 28 lutego roku następnego, za dany rok budżetowy. Nie jest to więc świadczenie bezterminowe, stąd nie miało znaczenia wezwanie do zapłaty. Co do zasady odsetki ustawowe (odpowiednio ustawowe za opóźnienie) mogły być więc zasądzone od wyrównania dotacji najwcześniej dopiero od dnia 29 lutego 2011r., a nie jak przyjął Sąd Okręgowy od 1 stycznia, nie wskazując zresztą podstaw do wymagalności pierwszej raty na dzień 31 grudnia 2019r. Słusznie jednak pozwana zarzucała, że roszczenie o odsetki powstaje z każdym dniem i w odróżnieniu od świadczenia głównego roszczenie o odsetki ma charakter okresowy. Przewidziany w art. 118 k.c. terminu przedawnienia roszczeń okresowych należy stosować do roszczeń o odsetki za opóźnienie (por. Uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 26 stycznia 2005 r. III CZP 42/04 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. II CSK 202/16). Roszczenie o odsetki za opóźnienie w wypłacie pełnej dotacji za okres ponad 3 lata przed wniesieniem powództwa uległo więc przedawnieniu.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386§1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i zasądził roszczenie w wysokości przyjętej przez Sąd pierwszej instancji z odsetkami od dnia 29 grudnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo także w odniesieniu do odsetek za opóźnienie za okres wcześniejszy.

Zmiana wyroku w zakresie należności ubocznych nie dawała podstaw do modyfikacji rozstrzygnięcia o kosztach procesu za I instancję.

Dalej idącą apelację strony pozwanej a apelację powódki w całości oddalono na podstawie art. 385 k.p.c., z przyczyn wyżej wskazanych.

Koszty procesu za drugą instancję wzajemnie zmieniono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c., przy uwzględnieniu wyniku postępowania odwoławczego (apelację pozwanej w zasadniczej części oddalono a apelację powódki w całości lecz jednocześnie uwzględniono jej zażalenie).

SSO (del.) Izabella Dyka SSA Sławomir Jamróg SSA Rafał Dzyr